

אף על פי פרק חמישי כתובות

למ א ממי פ"ו מהל'
תרומות הלכה ג
ופ"ח הלכה ז:
ב ג ממי פ"ו מהל' אשות
הלכה טו סג עשין מח
עושי'ע א"ה ע" ט ספיק'
ד:
ב ג ממי פ"ג מהל'
אשות הלכה יט
ופ"ח מהל' גירושין הלכ'
א סג עשין ג עושי'ע עס
סימן לו ספיק' ח:
בב ד ד ממי פ"ו מהל'
אשות הלכה ח סג
עס עושי'ע עס סימן ט
ספיק' א:
ב ג ו ממי פ"ו מהל'
תרומות הלכה ג:
ב ד ח ממי פ"ו מהל'
ממירה הלכה יג יג
סג לאון קט עושי'ע ח"מ
פ"י לב ספיק' י:

תוספות רי"ד

דמשגיג זמן אוכלת
בתרומה אבל ב"ו וכו'.
בדמפרש טעמא לקמן
משום גזירה דעולא:
גווחין לבתולה דבין חודש
וכו' מנ"מ א"ר"ח דאמר
קרא תשב הנערה אתנו
ימים או עשור מאי ימים
אי נימא תרי יומא משהתני
אינשי הכי דאמר תרי
יומא ואי לא עשרה יומא
אלא מאי ימים שנה דכתב
ימים תהיה גאולתו ואימא
ימים חודש דכתב עד
חודש ימים דבין חודש
סתם מימים סתם ואין
דנין ימים סתם מימים
שנאמר בהון חודש: א"ר
קטנה ביה היא בין חודש
יכולין לעכב. פי' שאם
נתארה יכולים לעכב
יותר מ"ב חודש שלא
להשיאה לו עד שתגדיל
בשלמא אידי מצי מעכבא
ע"י שקטנה היא ותשמיש
קשה לה ואם תנשא
לו היום ולמחר כשנינה
יכולה לסבול תשמיש
וטורה הבית המרוד בו עד
שיגרשנה ותחזור לביתה
ונמצאת צריך תכשיטין
אחרים ומפני טענה זו יש
כירה לעכב אל אביה
אי אידי ניחא לה אביה
מאי נפקא ליה מינה
סבר השתא לא ידעא
למחר מימרדא ואיתא
ונפלה עלי: א"ר [אבא]
ב ר לוי תנא אין פוסקין
על הקטנה להשיאה
כשהיא קטנה. פי' משום
טעמא דאמרן אבל פוסקין
על הקטנה להשיאה
כשהיא גדולה פשיטא
מ"ד גירוש דלמא מעיילא
בלבה פחד (או חלשא)
[מהשתא וחלשא] קמ"ל.
פי' מעכשיו נותנין אל
לבה פחד תשמיש וטורה
הבית הואיל ומזכירה
לה בקוטנה ואימא דאין
פוסקין קמ"ל דפוסקין:
א"ר המארי את הבתולה
בין שתבעה היא והבעל
מעכב בין שתבע הבעל
והיא מעכבת נותנים לה
י"ב חודש משעת הביעה
אבל לא משעת האירוסין
ובגו ה"ה כתביעה כיצד
בגרה יום א' ונתקדשה
נותנים לה י"ב חודש. פי'
כתבולה: ולאורסה ל' יום
מאי ולאורסה ל' יום אמר
ר"פ ה"ק (אורסה) בגרת

ואין דנין ימים סתם מימים שנאמר בהם חדש. והא דכתיב
וזכתה את אביה ואת אמה ירח ימים ורשעין בשילהי
הסולן (יבמות דף מח): ירח שלשים ימים ולא אמר סתם ימים
שנים עשר חודש משום דכתיב אלל ירח: **אי** אידי ניחא לה אביה
מאי נפקא ליה מינה. משמע כיון
דלא נפקא ליה מינה היו מרידה
ופוחתין כמחובתה ומימה דאטו משום
דלחן האז רוצה נקוטם הקטנה
כמתובתה היא מה פשעה וי"ל דהוה
לן למימר יגרשנה בלא כמובה שהרי
כמתובה לא: **בגרה** יום אחד
ונתקדשה בו. וא"ת ומתני' דקמני
דמשפעה נותנין לה י"ב חודש היכי
משכחת לה כיון דלחן נותנין לעולם
אלא ל' יום בצגרות דמסתמא איירי
בנתקדשה כשהיא נערה כמו שדריך
בני אדם דאסור לקדש את צנו קטנה
ואין פוסקין נמי על הקטנה להשיאה
וי"ל דדוקא בצגרה ואח"כ נתקדשה
קאמר רב הונא דלחן לה אלל ל' יום
אלל נתקדשה קודם צגרות יש לה
י"ב חודש משעת תביעה וטעמא
דכצגרה קודם שנתקדשה לחן לה
י"ב חודש דמסתמא הכינה כל תכשיטיה
אלל נתקדשה קודם צגרות אינה
מקפדת שכבר היא מקודשת:
מאי לאו כתבועה דבתולה. ולא
מני לשנויי לחן כתבועה
דבתולה ובשקידשה ואח"כ צגרה
דפשיטא ליה דלא לא הוי צגר כתבועה
ו"ת מפרש דסתם האי לינשא דצגרה
משמע שנתקדשה (ב) בצגרה ולא קודם:
תיובתא דרב הונא תיובתא.
תימה דהכא קאי תיובתא וצפ'
נערה המאורסה (גדלים דף ע:): אמיל
סוגיא סתמא דהש"ס כוותיה דקאמר
אמילתיה דרבי אליעזר (היהיה דצוגרת
ע"י חודש י"ב חודש) דמיימי לעיל
צוגרת צל' יום סגי אימא צוגרת
ושסתיה והיינו כרז הונא ונראה
לפרש דה"ק צוגרת צל' יום סגי והכי
קמני צמתי' צוגרת שסתיה שנים
עשר חודש דמשמע דצוגרת לא סגי
לה צסום ענין בלא שנים עשר חודש
צל' יום סגי כגון שקדשה לאחר
שסתיה י"ב חודש בצגרות ומשני מני
צוגרת ושסתיה והשתא קמני סתם
צוגרת צל' עשרה שסתיה שנים
עשר חודש וזהו אלמנה שסתיה
שלשים יום משום דיש צוגרת שדינה
כנערה צסנים עשר חודש כגון צגרה
יום אחד ונתקדשה ויש צוגרת שדינה
כאלמנה כגון עמדה י"ב חודש
בצגרותה ונתקדשה והשתא אמיל
דלא כרז הונא וצפירוש דסוגיא
דחתם אין להארין כאן:
לפי חתם אין להארין כאן:
מעשיר לא פריך
דלא שכיח שיאלל צצית
ישראל וגם אין רגילין להולין תרומה
עמסה אלל לקוטות רגילין להשתכר
עם ישראל ופעמים מתפרנסים משל

אין האשה אולנה כו'. טעמא מפרש בגמרא (ט) **גב'** ואימא. מאי
ימים חודש ועשור עשרה ימים: **יולין לעכב** מלינשא עד שגדל:
מימרדא ונפקא. תמרוד בצעלה שלא תוכל לנסול ותאל ותבאל אלי
עד שגדל ונמצאתי רצין לתכשיטין אחרים: **להשיאה כשהיא קטנה**.
שטורח הוא לה: **אלל פוסקין כו'**.
ודוקא בלא קידושין אלל קידושין
צקטנות לא עד שגדל ותאלמר
צפלוני אני רוצה: **נותנין לה שלשים**
שצגרה היא מכינה תכשיטין קודם
צגרות שאינה רוצה לשהות עוד:
כפצועה. כאילו תבעה להכין עצמה
לנישואין: **דפסולה**. שנים עשר חודש
משעת אירוסין: **יפר**. נערה בלא
שועתין דאלל. שועתין מיניה דצוגרת
נמי אינו חייב צמונותיה עד שסתיה
י"ב חודש: **ושסתיה**. והכי קאמר
צוגרת לסוף שלשים והנערה שסתיה
שנים עשר חודש: **צעל נמי יהבו ליה**
רצין זימנא דחתמן צמתי' (ע"א) לפרנס
עצמו צצרי חופה: **ולאורסה שלשים**
יום. ויש ארוסה שאין נותנים לה
אלל שלשים יום ולקמן מפרש לה:
נותנין לה שלשים יום. משעת
אירוסין: **שמה ימוגו לה כוס**. של
תרומה: **צצית אביה גרסינן**: **דוכא**
מייחד לה. מאחר שהיא זן אומה
תמיד מוליאה מצית אביה ומייחד
לה מקום שלא תפסיד מוונותיה לתלקס
לקרוביה: **לקיט**. ששוכרו ללקוט
מזואות: **לקיט כהן**. לקיט שהיא כהן
ונשכר לישראל: **משום סימפון**. הוא
דלמר ארוסה לא תאלל תרומה עד
שיגיע זמן שחייב צמונותיה. ולשון
סימפון הוא ציטול כגון שוצר המצטל
שטר קרוי סימפון ומוס צאשה או
צצהמה שמצטל המקח קרוי סימפון.
והכל גזור צה שמה ימלא צה מוס
ונמצאו קידושי טעות וצטלים ונמצא
שאללה זרה צתרומה: **אי הכי נכנסה**
לחופה ולא נצעלה. קס"ד שעדיין
אינו מכיר צמוטין צזה ואמאי תני
מתני' אפילו למשנה אחרונה עד
שתכנס לחופה וכ"ש דקישא משהגיע
זמן דמשנה ראשונה: **מיצדק צדיק**
ליכא. אין מומין מצטל מקח:
קוביוסטוס

ונתקדשה נותנין לה שלשים יום כאלמנה: הגיע זמן ולא נישאו:
אמר עולא ידבר תורה ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה שנאמר
וכהן כי יקנה נפש קנין כספו והאי נמי קנין כספו הוא מה טעם אמרו
אינה אוכלת שמה ימוגו לה כוס בבית אביה ותשקה לאחיה ולאחותה
אי הכי הגיע זמן ולא נישאו נמי התם דוכתא מייחד לה אלא מעתה
לקיט כהן לישראל לא ליכול בתרומה דלמא אתו למיכל בהדיה השתא
מדידהו ספו ליה מדידיה אכלי רב שמואל בר אבא רב יהודה אמר משום
סימפון אי הכי נכנסה לחופה ולא נבעלה נמי התם מיבדק בדיק לה
והדר מעייל אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא ליכול בתרומה
משום סימפון וסימפון בעבדים ליכא דאי דאבראי הא קחוי ליה ואי
דגואי למלאכה קא בעי ושבתר לא איכפת ליה ונמצא גבגב או
קוביוסטוס

עלמס: **השתא** מדידהו ספו ליה כו'. ולקיש ישראל צצית כהן לא מיישנין כלל דדוקא מלקיט כהן צצית ישראל הוא דפריך
לפי שדרך האכסנאי להשקות לצני הצית כדי למצוא חן צענייהם וכשהוא מושיט להם אינו מדקדק מה הוא נותן אלל ללקיט ישראל
צצית כהן כשפרנסתו עליו צשעת אכילה מדקדק היטב מה הוא נותן לו:

קוביוסטוס

קוביוסטוס
אמר עולא ידבר תורה ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה שנאמר
וכהן כי יקנה נפש קנין כספו והאי נמי קנין כספו הוא מה טעם אמרו
אינה אוכלת שמה ימוגו לה כוס בבית אביה ותשקה לאחיה ולאחותה
אי הכי הגיע זמן ולא נישאו נמי התם דוכתא מייחד לה אלא מעתה
לקיט כהן לישראל לא ליכול בתרומה דלמא אתו למיכל בהדיה השתא
מדידהו ספו ליה מדידיה אכלי רב שמואל בר אבא רב יהודה אמר משום
סימפון אי הכי נכנסה לחופה ולא נבעלה נמי התם מיבדק בדיק לה
והדר מעייל אלא מעתה עבד כהן שלקחו מישראל לא ליכול בתרומה
משום סימפון וסימפון בעבדים ליכא דאי דאבראי הא קחוי ליה ואי
דגואי למלאכה קא בעי ושבתר לא איכפת ליה ונמצא גבגב או
קוביוסטוס

(א) לעיל מח: קידושין יג.
(ב) מוספתא רפ"ה.
(ג) מדרש ע: עג.
(ד) קידושין ה. י. ט. ו. ז. ח. ט. י. יא.
(ה) מלת רב נראה
מומר וע"ל רש"י ריש מח:
ד"ה אלל לרב שמואל בר
יהודה וכו'. (ו) קידושין יא.
ע"ש צ"ב צ"ב: ועי' מוס'
גטין פו. ד"ה עד.
(ח) מוספתא דצ"ב פ"ד.
(ט) לקמן מח.

תורה אור השלם

1. ויאמר אחיה ואמה
תשב העשור אתנו ימים
או עשור אחר תלך:
בראשית כד נה
2. ואיש פי ימבר בית
מושב עיר חוקה והיתה
גאלתו עד הם שנת
ממקבר ימים תהיה
גאלתו: ויקרא בה כט
עד חדש ימים עד
אשר יצא מאפכם והיה
לכם לזרע יגן פי
מאסתרם את יי אשר
בקרבתם ותבבו לפניו
לאמר לפה זה יצאנו
ממצרים: במדבר יא כ
4. ובהן פי יקנה נפש
קנין כספו הוא יאכל בו
וילך ביתו הם יאכלו
בלחמו: ויקרא כב כ

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מלא וכו'
שנתקדשה צצגר. י"ב וכן
מוכח ממאי דפריך צמוטין
מחא דמילא צוגרת שסתיה
י"ב חודש י"א חודש יפר
פי' דקשה נמי דלמא איירי
כשנתקדשה קודם שצצגגר:

מוסף רש"י

הואיל והייב בעלה
בצמונותיה יפר. דמלאן
שסתיה צצמוטין דמי
נדרים (ע). משום
סימפון. שמה ימלא צה
מוס ונמצאו קידושי טעות.
סימפון כל דבר המצטל
דבר קרוי סימפון על, כגון
שוצר היו סימפון של שטר
צצנים אוחזין (צ"מ כ).
ולכן קורא סימפון דבר
המצטל את הקידושין או
את המקח של עבד (קידושין
י). סימפון בעבדים
ליכא. לנצל את המקח,
דאי דאבראי הא קחוי
ליה. וספר וקילל (שם)
(א). נמצא גבגב. שהיה
גבג קודם לכן. ונצב ממון
(רשב"ם ב"ב צבב).

(ב) אולי צ"ל פי' והלא כרז הונא דלמרי לא צגרה וכו'.